

KSČM je zásadně proti snížení ochrany zaměstnanců a privatizaci veřejných služeb

Vláda Petra Fialy tento týden při hlasování o důvěře vlády v Poslanecké sněmovně představila priority svého vládnutí v programovém prohlášení. Tento dokument je plný nedoložených slibů, řada cílů postrádá vazbu na realitu a některé kroky vlády od jejího vzniku se už s tímto prohlášením dostávají do rozporu.

K nejhroženějším skupinám mohou brzy patřit zaměstnaní lidé. Populistická hra na nový úsporný rozpočet míří totiž k tomu, že se vláda chystá šetřit na lidech, kteří se nemožno snadno bránit. Konec levné práce se zjevně odkládá a výdaje na mzdy ve veřejném sektoru budou redukovány. Platy úředníků se zmrází a i v preferovaných oborech bude jejich reálná hodnota klesat.

Vláda uvažuje o snížení příspěvku na sociální pojištění ze strany zaměstnavatelů a o dobrovolném doplňkovém zdravotním připojištění. Komunisté zásadně odmítají takové zásahy do odvodové soustavy, které by mohly zničit důchodový systém, zdravotnictví, sociální služby a tím prohloubit nerovnost garantované všeobecné péče.

Pod zástěrkou vládního požadavku větší flexibility zákoníku práce se skrývá menší ochrana pracovně právních vztahů a pracovně orientovaných jistot zaměstnanců. Jejich představou je i možnost dávat výpověď bez udání důvodů. Tlak na domácí zaměstnance chce vláda zvýšit dovozem agenturních pracovníků ze zahraničí.

KSČM odmítá jakékoli snahy o další oklešťování již tak neuspokojivých práv zaměstnanců. Zároveň odmítáme praxi pracovních agentur nedostatečně odměňujících a vykořisťujících pracujících

Moc Vás zdravím u **Bez obalu.**

K reálným problémům občanů. Ti vlivem rychle rostoucí inflace nadále chudnou. A vláda, kvůli které statisícům občanů reálné poklesnou příjmy, s tím vlastně nic moc nedělá. Je určitě na místě se ptát, co s tímto trendem vlastně vláda v zemi velikosti České republiky může dělat. Jedním z možných řešení – a KSČM jej má dlouhodobě v programu a jako jediná strana jej také dlouhodobě prosazuje – je budování soběstačnosti. Před listopadem jsme přítomni byli velmocí v celé řadě odvětví, ve kterých jsme privatizaci a nesebevědomou polistopadovou politikou dobrovolně vyklidili pole ve prospěch zahraničního kapitálu. Ten samozřejmě přináší bohatství jiným, na úkor našich vlastních občanů.

Je krize. Toto slovo se na nás valí ze všech stran. Evidentně ale ne pro každého. Agentura Bloomberg v uplynulém týdnu zveřejnila data, dle kterých vzrostlo bohatství pětistovky nejbohatších lidí na zemi o závratný bilion dolarů. Hlavními důvody jsou růst akciových trhů, zdražování nemovitostí a zvyšující se hodnota kryptoměn. Tedy komodity, o jejichž držení si nejchudší skupina obyvatel může nechat jenom zdát. Zkrátka proto, že je nemá kvůli zdražujícím nákladům na bydlení a jídlo za co nakoupit. Jmění pět set nejbohatších lidí světa pak dohromady dělá už 8,4 bilionu dolarů, což je více než HDP všech zemí světa s výjimkou USA a Číny. Zatím co pět set nejbohatších vlivem pandemie zbohatlo o běžnému smrtelníku těžko představitelnou sumu, podle Světové banky naopak 150 milionů lidí upadlo kvůli koronaviru do extrémní chudoby a dá se očekávat, že s pokračující inflací bude toto číslo nadále úst.

Nový ministr zdravotnictví Vlastimil Válek přichází s „geniálním“ nápadem tzv. pracovní karantény. Lidé už dva roky v kuse poslouchají, jak mají žít, s kým se mohou setkávat a jak mohou trávit volný čas a nyní koaliční slepenec konečně představil svůj tolik očekávaný lék na covid – poslat lidi do práce i s nemocí. Vážně tleskám. Za mnohem závažnější ovšem považuji zprávu, která tak trochu v událostech minulého týdne zapadla. Jestliže TOP09 patří mezi hlavní kritiky střetu zájmů předchozích ministrů zdravotnictví, tak u svého ministra, jenž nyní přepsal svou firmu na syna, to najednou nevdají?

Posun nastal také v kauze záhadných kyperských darů pro STAN, o kterých jsem vás opakovaně informovala v předchozích dílech Bez obalu. Sněmovna kvůli nim svolala mimořádnou schůzi, na níž by měli zástupci hnutí STAN původ peněz vysvětlit. Na to však nedošlo. Je ale na povážení, že zástupci koalice po celou dobu předchozí vlády kritizovali Andreje Babiše za to, jak jeho kauzy celou Sněmovnu zatěžují a ubírají čas na řešení důležitějších problémů, přičemž hned v prvním měsíci vládnutí nového kabinetu se Sněmovna musí scházet kvůli podivným darům od firem navazaných na rodinný byznys původního kandidáta na ministra průmyslu a obchodu Michalika.

Jak už bývá zvykem poslední zpráva bude ze zahraničí. Asi Vás nepřekvapí, že to tentokrát bude Kazachstán. Když televize přinášela obrázky z centra dění v této zemi, asi mnohým vyvstaly na mysli různé barevné revoluce nebo styl, jakým USA a jejich satelity vyvážely demokracii na sever Afriky. V Kazachstánu je ale situace trochu složitější. Střetávají se zde samozřejmě geopolitické zájmy, ale také zájmy místních oligarchů a zahraničních korporací. Bohužel na zájmy těch, o které by mělo jít především, kašlou všichni. A to jsou místní obyvatelé. Jejich potřeby byly vždy až na posledním místě. Proto stačila jen pomyslná kapka – dvojnásobné zdražení LPG – aby vyšli do ulic. Samozřejmě, že Spojeným státům by maximálně vyhovovalo proniknout blíže k Ruské federaci a mít absolutní kontrolu nad nerostným bohatstvím, kterým Kazachstán disponuje, i samotným státem, a proto také rozehrávají svoji hru, v níž využívají právě neutěšeného sociálního stavu občanů. Dovolím si zde ocitovat slova spolupředsedy Socialistického hnutí Kazachstánu Kurmanova: „Zvýšení ceny plynu posloužilo jen jako spouštěč lidových protestů. Hora sociálních problémů se hromadí už léta. Loni na podzim zasáhla Kazachstán vlna inflace a razantní zdražení potravin. Musíme také vzít v úvahu, že západ země je oblastí se značnou nezaměstnaností. V průběhu neoliberálních reforem a privatizace byla většina tamních podniků uzavřena. Jediné odvětví, které zde stále funguje, jsou producenti ropy. Většinou je však vlastní zahraniční kapitál. Až 70 procent kazašské ropy se vyváží na západní trhy, většina

Do rozvoje oblasti se prakticky neinvestuje: je to kraj naprosté chudoby. A do toho minulý rok začaly tyto podniky procházet rozsáhlou optimalizací. Když v oblasti Atyrau naftařská společnost propustila naráz 40 tisíc dělníků, stala se tato zpráva skutečným šokem pro celý západní Kazachstán. Stát neudělal nic, aby takového masového propouštění zabránil. A je třeba pochopit, že jeden ropný dělník živí 5-10 rodinných příslušníků. Propuštění pracovníka automaticky odsoudí celou rodinu k hladovění. Kazachstán vlastně vybudoval surovinový model kapitalismu. Neoliberální reformy téměř zlikvidovaly sociální záchranou síť. A majitelé nadnárodních společností si s největší pravděpodobností spočítali, že k těžbě a obsluze těžebních společností je zapotřebí 5 milionů lidí; celých 18 milionů kazašské populace je příliš. A proto je tato vzpoura v mnoha ohledech antikoloniální. Příčiny současných protestů mají kořeny ve fungování kapitalismu: cena zkapalněného plynu na elektronických obchodech skutečně vzrostla. Vzniklo spiknutí monopolů, jež těžily z vývozu plynu do zahraničí, což vedlo k jeho nedostatku a zvýšení cen plynu na domácím trhu. Takže ony samy vyvolaly nepokoje. Je však třeba poznamenat, že současná sociální exploze je namířena proti celé politice kapitalistických reforem, jež byly prováděny v posledních 30 letech, a jejich destruktivním výsledkům.“

Zajímavou úlohu v celém procesu pak hrají různé neziskové organizace, za nimiž v mnoha případech stojí právě USA. „V zemi však pracuje spousta nevládních organizací, které aktivně spolupracují při prosazování prozápadní agendy. Jejich oblíbená témata: hladomor třicátých let, rehabilitace účastníků hnutí Basmachi a tak dále. Nevládní organizace také pracují na rozvoji nacionalistického hnutí. V roce 2017 byl v Kyzyl-Ordě vztyčen pomník Mustafy Čokaje, inspirátora turkešské legie wehrmachtu. Dnes stát radikálně reviduje historii. Tento proces ještě zesílil po návštěvě Nazarbajeva v USA před několika lety. Panturkické hnutí je také stále aktivnější. Nedávno - 12. listopadu 2021 v Istanbulu – byl i založen Svaz turkických států.“

Jen si dovoluji na závěr některým neznalcům v médiích připomenout, že prezidenta Kazachstánu rozhodně nedeří v moci Komunistická strana Kazachstánu, neboť ta byla v roce 2015 zakázána. **Kateřina Konečná, předsedkyně ÚV KSČM**

„Naše“ Marie Majerová

Rok 2022 je jubilejním rokem pro českou prozaičku **Marie Majerovou**. Ta se narodila **1. února roku 1882** v Úvalech u Prahy. Její vlastní jméno bylo Marie Bartošová. Brzy po jejím narození jí zemřel otec a matka se znovu provdala. Jejím druhým manželem se stal vojenský vysloužilce A. Majer, jehož příjmení si Marie zvolila jako spisovatelka. Po několika zaměstnáních začal otčím pracovat v hutích na Kladně. Marie tak ve svých 13 letech přišla na Kladno. Rodina žila v Kročehlavech (Kladno 2). Zde je dodnes na domě čp. 207 umístěna spisovatelčina pamětní deska.

Mladá Marie Majerová vychodila měšťanku v Kladně, byla rok služebnou v Budapešti, několik let strávila ve Vídni i v Paříži.

Nejvíce však přilnula ke Kladnu a našemu kraji, kde je známá jako největší spisovatelka. Kladenské motivy využívala už v prvních povídkách i později je přepracovávala a využívala ve svých dílech. Do literatury vstoupila prózami o hledání místa člověka v životě, odtud pak přešla k sociálně laděným prózám se zaměřením na dělnickou třídu

V mládí pracovala i jako pískařka, po té jako novinářka a redaktorka komunistických a levicových novin. Redigovala časopisy pro dělnické ženy a své levicové smýšlení podpořila svou prací v redakci Rudého práva. K novinářské činnosti Marie Majerové lze ještě dodat, že navštívila severní Afriku a jižní Evropu, jako delegátka odborů i Spojené státy. Ve třicátých letech se soustavně věnovala spisovatelské činnosti.

Není bez zajímavosti, že roku 1929 vystoupila, spolu s několika dalšími umělci, z Komunistické strany Československa, do níž vstoupila roku 1921. Později se ve straně angažovala až po druhé světové válce.

Ve svých prvních dílech se Marie Majerová zaměřila na téma údělu ženy ve společnosti. Jednalo se o sentimentální a milostné příběhy chudých dívek, které najdou štěstí. Životní zkušenost vedla autorku hned od počátku k pravdivému, neuhlazenému vylíčení života obyvatel dělnických kolonií, převážně žen a dětí. Mezi její první díla patří např. „Povídky z pekař“ (1907) či „Plané milování“ (1911). Do okruhu ženské problematiky lze bezesporu zařadit román „Panenství“ z roku 1907. Známý příběh, později zfilmovaný Otakarem Vávrou v druhé pol. 30. let s Lídou Baarovou v hlavní roli, byl na filmových plátnech zaktualizován ohledně místa a času děje. Z počátku 20. století byly osudy číšnice Hanky přeneseny do tehdejší současnosti vzniku filmového zpracování. Hlavní osnova však zůstala stejná – mladá dívka se vzpírá pokrytecké a lživé peněžní morálce měšťanské společnosti, v níž má žena jako věc patřit muži. Příběh je poznamenán touhou mladé autorky po opravdové, upřímné a čisté lásce, po spravedlivém světě. Zároveň odtud číší i síla vybojovat si uskutečnění svého ideálu.

Lyrickou tvorbu psala Marie Majerová spíše okrajově. Lze do této kategorie zařadit dílo „Z luhů a hor“, které později vyšlo pod názvem „Má vlast“. Autorka zde v lyrických prózách, které psala během první světové války, vyjádřila své okouzlení přírodou i vším, co v ní vytvořil člověk, z čehož vyplývá její víra v kladné hodnoty života.

Koncepci tzv. proletářské literatury odpovídá román „Nejkrásnější svět“ z roku 1923 s autobiografickými prvky a též překvapivě lehce erotickou zápletkou. Naopak v románu „Přehrada“ (1932) najdeme již ryze sociální prvky. Problém revoluce je zde uměle propojen s událostmi kolem stavby přehrady na Vltavě.

Vrcholem autorčiny tvorby je rozsáhlý román „**Siréna**“ z roku 1935, jehož děj je zasazen mezi horníky a hutníky na Kladensku. Sleduje tzv. kronikářskou formou několik generací dělnické rodiny Hudců. V tomto svém stěžejním díle zobrazila nejen úděl několika proletářských postav, z nichž nejosobnější vztah má k postavě staré Hudcovky, ale šlo jí též o zachycení historického vývoje Kladenska, od nálezu uhlí a vzniku železáren v průmyslové centrum i o přerodu jeho obyvatel v třídně uvědomělé příslušníky dělnictva.

Ve svém románu využívala různých žánrových postupů, – např. kronikářské záznamy, archivní dokumenty, staré noviny a časopisy, vzpomínky pamětníků, dopisy i vlastní zážitky apod.

„Naše“ Marie Majerová

- dokončení

Jednou z nejpůsobivějších kapitol románu je historické „*krvavé kladenské Boží tělo*“ 20.6.1889, které na sebe obrátilo pozornost široké veřejnosti. Církevní slavnost se změnila v živelnou bouři nenávisti kladenského dělnictva proti bezohledným opatřením ředitele dolů PŽS G.Bachera. Dav vyplenil ředitelskou vilu tzv.Bachrovnu. Výstražné výstřely přivolaných četníků, zasáhly a usmrtily tři přihlížející chlapce a pak i způsobily těžká zranění několika účastníků. Marie Majerová poněkud upravila realitu událostí, proto v jejím románu místo chlapců umírá ve vojtěškovém poli proti Bachrovně malá Emilka Hudcová.

Stejnomený film natočený podle tohoto románu vznikl roku 1947 v režii Karla Steklého a v roli Hudcové zde excelovala Marie Vášová. Ve filmu Siréna došla na filmovém festivalu v Benátkách světové vítězství – Zlatou palmu!

Volným pokračováním této románové kroniky je dílo „Havířská balada“ z roku 1948, kde hlavní postavou je Rudolf Hudec, nejmladší syn Hudcové ze „Sirény“.

V době okupace se M.Majerová vyznala ze své lásky ke Kladnu i z důvěrné znalosti jeho lidské i historické tvářnosti, v knize **Město ve znamení ohně** s litografiemi Cyrila Boudy, významného kladenského rodáka.

Za bezesporu nejznámější dílo pro mládež od Marie Majerové je považován román „*Robinsonka*“ z roku 1940. (Moje oblíbená kniha v dětství. EV) Příběh dospívajícího děvčete Blaženy, do jejíhož dosud bezstarostného života silně zasáhne smrt matky, která po sobě zanechala novorozeného chlapečka, vykresluje v souladu s atmosférou sklonku 30. let přerod naivního dítěte v mladou ženu, na niž začíná doléhat realita života. Stále se však nechce plně vzdát svého snového dětského světa, v němž se převztluje do postavy Robinsona na pustém ostrově. Toto dílo M. Majerové se dočkalo hned dvou filmových zpracování. Poprvé bylo zfilmováno r. 1956 v hlavní roli Bláží Borové s Jaroslavou Tvrzníkovou, později tuto postavu hrála Miloslava Šafránková v „Robinsonce“ z r. 1974.

Soukromý život Marie Majerové se velmi prolínal s její spisovatelkou a novinářskou tvorbou. Po **druhé světové válce se vrátila zpět do komunistické strany**. Roku 1947 jí byl udělen **titul národní umělkyně**.

Zachovala si až do smrti vřelý vztah ke Kladnu a Kladeňáci jí tuto lásku upřímně opláceli. „*Žila jsem tak dlouho jeho životem. Srdce mi bušilo jeho radostmi a pěstí se zatínaly jeho vzdory. A Kladno miluje mne....*“ napsala o tomto vztahu sama Marie Majerová. **Zemřela 16. ledna roku 1967 v Praze.** EV

OPÁČKO Z DĚJEPISU 1.

K sepsání tohoto seriálu mě inspiroval svou úvahou rodák z Kladna, historik a spisovatel výtečných historických knih pan Vondruška. Vidí, že se ztrácí úcta k předkům, k historii národa, národní vlastenectví se považuje za provincialismus či škodlivý nacionalismus. V rámci globalizace by měl být nahrazen eurovlastenectvím. Silné státy společenství dokonce prosazují jediný evropský stát, jehož parlament by měl vydávat zákony pro všechny, jehož ministr zahraničí, (byl by asi z Německa či Francie), určoval jednotnou politiku, vhodnou pro svou zem či pro USA. Tam by se těžko prosazovaly národní zájmy menších států. Měli bychom přijít o naše kořeny, pevně zapuštěné v České kotlině, jak jsme si o naší vlasti zvykli říkat. Jak vůbec jsme k tomu názvu přišli? Vezměme to od samého začátku.

Víme toho hodně o vzniku našeho světa, který se v rámci vesmíru vyvíjel v řádu miliard let, ale přece jen málo. Jeho počátky lze sledovat jen jako teorii. Vlivem tepla a hustoty se prý vesmír rozpínal, až došlo k explozi, velkému třesku a uspořádání současných galaxií. Určitě však můžeme zcela vyloučit biblický příběh, stvoření světa duchovní bytostí, Bohem, jehož zákony by byly postaveny nad zákony přírody. Vznikla i naše země, stamilony let změnila svou podobu. Třeba před 300 miliony let vznikl v souvislém moři jediný kontinent – Pangea. Vlivem obrovských tlaků zemských desk se různě rozpadal a měnil, až dosáhl dnešní podoby. Ta naše kotlina podle některých teorií vznikla v počátcích prvohor při výbuchu obří sopky. Pravděpodobnější je však, že vznikla vrásněním povrchu, které proběhlo kocem prvohor. Běh em druhohor byla zalita mořem. Svědky mořské fauny, trilobity stále ještě nacházíme. Střídal se doby ledové, oteplení, byl věk dinosaurů. Sopky přinesly na povrch úrodnou půdu pro věk lidí.

Homo sapiens zabydlel kotlinu v době kamenné. Přišla doba bronzová, t.zv.laténská kultura. Čtyři století před naším letopočtem vybudovali Keltové pevná soběstačná hradiště. Přesto byli na přelomu letopočtu vytlačeni Germány. Ti odešli – neznámo proč. Uvolnili místo pro slovanské kmeny, které ji osídlily ve století pátém. V sedmém století se potýkaly kmeny s ničivými nájezdy Avarů. Došlo ke sjednocení pod vůdcem, kterému říkáme Sám. Jde o prvou historicky doloženou osobnost. Dokládá to latinská kronika burgundského letopisce Fredegarda. Podle něj byl Sám francským kupcem, spekuluje se, že to mohl být Kelt, Žid, či některý z bájných slovanských knížat. V každém případě prokázal organizační talent, osobní odvahu v boji, takže si ho lid zvolil za svého vůdce, chcete-li, tak prvního knížete. Francský král Dagobert I. nelibě nesl, že se vytváří v sousedství silné společenství. Vyslal k němu posla, jakéhosi Sichariuse. Podmínky míru byly nesplnitelné. Vyslanec pak nazval Sámův lid psy. Ten podle kronikáře zuřivě odpověděl: „Jestliže vy jste sluhové Boží a my jen psi, nám je dovoleno trhat vás svými zuby.“ Sám byl sice už křesťanem, ale ctil zvyky svých pohanských poddaných a také je využíval. Měl prý 12 manželek a spoustu dětí, snad 22 synů a 15 dcer. Dagobert podnikl nájezd, v opevněném táboře Sám po 3 dny marně obléhal. Nejen že se Sám velmi účinně bránil, ale podnikl nečekaný výpad, francské vojsko porazil na hlavu a získal bohatou kořist. Porazený Dagobert mu prý dokonce na usmířenou nabídl jednu z dcer za manželku.

Takže, kde vlastně byla vybojována ta vítězná bitva? To se historikové zatím marně snažili zjistit. Nabízí se doela velká škála možností, záhada asi nebude nikdy objasněna. Musíme se spokojit jen s názvem místa, který uvádí kronikář. Aby si čtenáři také potrápili hlavičku, uvedu tři místa, z nichž jedno je správné a bude odtajněno v příštím díle. Bitva tedy byla u „Kronenburgu, Wogastisburku, či Steinenburgu?“ P.H.

Západní Bůh válek Áres , stále útočí na východního Herkula

Tito západní bozi válek Áresové sice mají všechno, avšak ke štěstí jim to nestačí. Genocidním vyvražďováním si přisvojili krásnou, obrovskou a bohatou zem. Mají krásné rezidence, luxusní auta a osobní tryskáče, mají krásné ženy, mají plná konta dolarů a eur a přesto jim ke štěstí stále něco chybí, chybělo.

Dumali ti západní Áresové, až na to přišli. Ke štěstí jim chybělo, aby se stali samotnými řediteli celé zeměkoule, samotnými jedinými pánybohy na Zemi. Papež je jen zastupitelem imaginárního Boha na Zemi. Oni však chtějí být všemi uctívaným, skutečným, jediným , Bohem na Zemi, s krvavou svatozáří. Sní svůj pohádkový sen "O

zlaté rybce " , mít stále víc a víc až co možná nejvíc, mít absolutně všechno. Mít všechno bohatství světa a mít absolutní moc nad všemi kontinenty, zeměmi a lidmi celého světa. Ti západní, krvaví, váleční Áresové se sešli v Pentagonu, aby si sestavili svůj plán, jak se stát všemocnými, jak se zmocnit vlády nad celým světem. Za prvé si založili svůj diktátorský, válečný NATO pakt a to už 4.4.1949 za účelem své další války s východní, bezpohlavní a nemyslíci individua / daří se /. Za třetí, vnutil jim potřebu válek ve světě za účelem jejich údajného osvobození / daří se /. Za čtvrté dodat všem lidem drogy a zbraně a naučit je té správné nenávisti k východnímu Herkulovi /daří se /. Za páté sebrat lidem kromě pohlavní identity i jejich domovy, jejich rodiny, jejich vlast, vykořenit je / daří se /.

Papeže, ty zas, tupitele nebeského Boha na Zemi, ani Áresové, přemlouvat nemusejí, ti dobrovolně a rádi slouží těmto západním bohům válek. Západní Bůh válek je agresivní. Krmí sebe i celý svět nenávisti k Herkulov, miluje diktaturu a války a navíc je hloupý jako vantroky, když si myslí , že ho budou všichni lidé celého světa uctívat a modlit se k němu. Tak hloupí snad všichni světoobčané ještě nejsou. Nebo jsou ?

Východní Herkulové západního Boha válek Árese vždy přemohli a doufejme, že tomu tak bude i v budoucnu. Západní Bůh válek, barbar Áres, nesmí vládnout celému světu, celé Zemi, všemu lidstvu, nesmí se chopit světa vlády. Mnohé východní země už jsou spálené, nasáklé krví, "díky" těmto západním, válečným bohům. Mnohé země už poznaly tu pravou "lásku" oněch západních agresivních, zdrogovaných a hloupě pyšných bohů. Lidé před jejich "láskou" prchají z vlastních zemí domovů. Prchají před důsledky jejich válek, avšak prchají na západ, přímo do náručí těch západních válečných Bohů. Po druhé světové válce do téže náruče, dnes zaoceánského Árese, před východním Herkulem, prchali i němečtí nacisté. Áresovo šílené drogové a zbraňové evangelium vítězí nad celosvětovým mírem, nad evangeliem moudré pokory a láskou k bližním . Doufejme, že je to vítězství jenom dočasné .

Eva Dolejšová

Primátor Volf: Chování agresivních nájemníků nebudou radní tolerovat

Nový rok začal v Kladně mimořádným zasedáním Rady města. Důvodem svolání radních bylo zcela bezprecedentní chování romských nájemníků městského bytu a jejich hostů při novoročních oslavách. Agrese, vulgarismy, kopání do dveří ostatních nájemníků, vyhrožování, a nakonec brutální napadení přivolaných strážníků. Radní jednohlasně podpořili návrh primátora na okamžité ukončení nájemního vztahu, který byl v roce 2019 uzavřen s jedním z agresorů.

„Absolutně odmítáme s kolegy takové excesy tolerovat. Proto jsme rozhodli o okamžitém ukončení nájmu, dle zákona je v tomto případě tříměsíční výpovědní lhůta. Tento nájemník se nadále nemá šanci o městský byt ucházet. Dlouhodobě

upozorňujeme na problémy v soužití s některými nájemníky v bytových domech, které se výrazně zhoršily kvůli bytové politice bývalého radního Tomáše Kutila. Městské byty nebudou vyšším levellem ubytoven, městský byt by měl být privilegiem pro ty, kteří si budou bydlení vážít a dokážou to svým chováním, prací a soužitím s ostatními Kladeňáky,“ zdůvodnil rozhodnutí radních kladenský primátor Milan Volf (Volba pro Kladno).

I oslavy příchodu Nového roku musí mít své hranice. Obtěžovat sousedy až do ranních hodin je čiré sobectví. Neutuchající hluk nevydrželi nájemníci bytového domu Meta v Kročehlavech, kteří si nad ránem přivolali na pomoc Policii České republiky. Hlídka policistů sice slavící rodinu upozornila na přestupkové chování, její intervence však měla opačný efekt, než nájemníci očekávali. Místo zklidnění se účastníci domácí party po odchodu policistů rozhodli nájemníky zastrašit, kopali jim do dveří, uráželi je nejhrubšími výrazy a avizovali odplatu.

„Vyhrožovat sousedům znásilněním a zbitím je naprosto nepřijatelné chování. Zde je nulová tolerance skutečně na místě,“ uvedl kladenský primátor Volf. Žádost o pomoc vystrašení sousedé podruhé směřovali na Městskou policii Kladno. Po příjezdu dvoučlenné hlídky strážníků vyšel z bytu nájemce bytu L.B., který sice uznal rušení nočního klidu, avizoval ovšem, že oslavu v žádném případě ani v půl páté ráno nemíni ukončit. Strážníky vyzval, aby mu vystavili vysokou pokutu, čímž si chtěl předplatit své chování a chování svých hostů a mohl slavit dál.

Takové řešení bylo pro strážníky nepřijatelné a panu L.B. vysvětlovali, že oslavu v bytě musí ukončit. V době diskuse s L.B. se z bytu začal ozývat hluk rvačky a vyšel zbitý starší muž, který své napadení nechtěl se strážníky řešit, že se jedná o rodinné problémy. Po něm vyšel z bytu agresivní mladší muž M.T. a několik žen a chování pana L.B. se rapidně změnilo. Dotyční Romové začali zásah strážníků natáčet a obviňovat je z rasismu. Strážníci vyzvali M.T. k prokázání totožnosti kvůli napadení zbitého muže. Reakcí byly další vulgární nadávky. M.T. se poté rozeběhl proti strážníkům, kteří na něj a na L.B. použili slzotvorný prostředek. Situace se zásahem uklidnila jen na několik minut, jakmile se oba muži probrali, opět společně agresivně zaútočili na strážníky. Těm se po nevyrovnaném boji podařilo dostat do výtahu a přivolat posily, neboť jednomu ze strážníků byla agresory odebrána služební zbraň.

„Na místo byly vyslány tři adekvátně vyzbrojené hlídky, které provedly profesionální zásah, zajistily odebranou zbraň a situaci společně s prvosledovou hlídkou PČR zklidnily. Jeden z napadených strážníků musel být ošetřen a je v pracovní neschopnosti. Věc jsme předali PČR k dalším právním úkonům,“ ocenil zásah svých strážníků ředitel kladenské městské policie Michal Strieborný.

Rada města na svém pondělním mimořádném zasedání schválila na návrh ředitele MP Kladno koupí nových bezpečnostních pouzder s více pojistkami, aby v budoucnu nemohlo k odebrání služební zbraně strážníka dojít.

„Musím říct, že toto je opravdu první v historii, kdy jsme byli nuceni takový případ řešit a jsem velmi rád, že je v čele MP konečně někdo, kdo se nebojí zasáhnout a je skutečným odborníkem. Pan Strieborný mě o své odbornosti přesvědčil již ukončením dlouhodobého nepořádku v Průchově ulici, kdy se za původního vedení MP nedařilo problém vyřešit. Křesla, sedačka a okupování veřejného prostoru nepřizpůsobivými je dnes už minulostí. Vyhrožování a ohánění se rasismem nikomu nepomůže. Problémoví občané by si měli zvyknout, že stejně razantně budeme postupovat i nadále,“ přislíbil Milan Volf.

Kladenské listy

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Mialdy Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256

E-mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>

MIC 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí